Nr 3/ 2011

BIULETYN RACHUNKOWOŚCI I PODATKÓW

eca consultants & auditors

SPIS TREŚCI

2 Przekwalifikowanie nieruchomości inwestycyjnej

3 Remont a ulepszenie środków trwałych w świetle Ustawy o Rachunkowości

5 Prezentacja segmentów w sprawozdaniu według MSSF 8

7 Zmiany zasad rozliczania podróży służbowych - projekt nowego rozporządzenia

9 Zwolnienie z opodatkowania transakcji cesji wierzytelności na gruncie podatku VAT

11 Nieodpłatne wykorzystywanie niektórych samochodów służbowych do celów prywatnych nie podlega VAT

Nadzór merytoryczny - RACHUNKOWOŚĆ
Julia Siewierska

Biegły Rewident
Dyrektor
Departament Audytu w Warszawie

Kierownik Zespołu
German Desk

julia.siewierska@ecagroup.pl

Doświadczenie zawodowe zdobywała w międzynarodowej firmie audytorskiej, a następnie w jednej z czołowych firm tzw. „Wielkiej Czwórki", gdzie była odpowiedzialna za kierowanie zespołem badającym sprawozdania finansowe. Posiada bogatą praktykę w badaniu pakietów konsolidacyjnych, realizowaniu projektów Due Diligence, a także przekształcaniu sprawozdań finansowych zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej (MSR/MSSF) oraz niemieckim prawem bilansowym (HGB). Specjalizuje się w badaniu sprawozdań finansowych zgodnie z MSR/MSSF, ze szczególnym uwzględnieniem branży deweloperskiej i Real Estate. Swoją wiedzę i doświadczenie wykorzystuje kierując departamentem audytu ECA w Warszawie. Autorka artykułów i publikacji z zakresu rachunkowości.

Przekwalifikowanie nieruchomości inwestycyjnej

Anna Stawowy

Starszy Konsultant
Departament Audytu w Zabrzu
anna.stawowy@ecagroup.pl

Sposób użytkowania posiadanych przez jednostkę nieruchomości decyduje o sposobie ich wyceny i prezentacji w sprawozdaniu finansowym. Jednostka może wykorzystywać nieruchomość do produkcji, dostaw dóbr czy świadczeń usług lub może utrzymywać ją w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych w postaci m.in. przychodów z czynszów czy przyrostu ich wartości.

W pierwszej sytuacji mamy do czynienia z tzw. nieruchomością zajmowaną przez właściciela, która to zaliczana jest do środków trwałych lub zapasów. Do wyceny tych składników należy stosować odpowiednio przepisy MSR 16 „Rzeczowe aktywa trwałe" lub MSR 2 „Zapasy". Natomiast w drugim przypadku jest to nieruchomość inwestycyjna. Kwestia ujęcia i wyceny nieruchomości inwestycyjnej regulowana jest przez przepisy MSR 40 „Nieruchomości inwestycyjne". Zgodnie z przytoczonym MSR 40 nieruchomość inwestycyjną, w momencie wprowadzenia do ksiąg rachunkowych, wyceniamy według ceny nabycia lub kosztu wytworzenia. W kolejnych okresach sprawozdawczych jednostka ma do wyboru dwie następujące metody wyceny nieruchomości inwestycyjnej:

- model ceny nabycia lub kosztu wytworzenia lub
- model wartości godziwej.

Wycena nieruchomości zgodnie z pierwszym modelem odbywa się na tych samych zasadach co wycena środków trwałych dokonywana na podstawie MSR 16. Natomiast wycena według modelu wartości godziwej polega na dostosowaniu wartości nieruchomości jaką posiadamy w księgach rachunkowych do wartości godziwej uwzględniającej warunki rynkowe na dzień wyceny.

Przyjęty model wyceny należy stosować do wszystkich posiadanych nieruchomości inwestycyjnych.

Podczas okresu użytkowania nieruchomości jednostka może zmienić jej przeznaczenie, w konsekwencji dokonując jej przekwalifikowania. Nieruchomość inwestycyjna może stać się nieruchomością zajmowaną przez właściciela lub odwrotnie, nieruchomość pierwotnie zaliczona do środków trwałych lub zapasów może stać się inwestycją.
Przeniesienie nieruchomości z poszczególnych grup może nastąpić w sytuacji, gdy nastąpi zmiana użytkowania tej nieruchomości, która będzie odpowiednio potwierdzona. Potwierdzeniem takim może być przykładowo rozpoczęcie użytkowania tej nieruchomości przez właściciela (w przypadku przeniesienia nieruchomości inwestycyjnej do nieruchomości zajmowanej przez właściciela).

Ujęcie w księgach przekwalifikowania nieruchomości inwestycyjnej zależy od przyjętego uprzednio sposobu wyceny pozycji, do której nieruchomość będzie przeklasyfikowana.

W przypadku, gdy jednostka wybrała wyceną nieruchomości według modelu ceny nabycia lub kosztu wytworzenia przekwalifikowanie nie budzi większych problemów. Przeniesienie pomiędzy grupami nie powoduje zmiany wartości bilansowej ani też ceny nabycia czy kosztu wytworzenia.

Odmiennie wygląda sytuacja, w przypadku gdy spółka wybierze model wyceny według wartości godziwej.

W przypadku gdy spółka zamienia przeznaczenie nieruchomości z inwestycji do środków trwałych lub do zapasów to na dzień zmiany sposobu użytkowania wartość początkowa nieruchomości zajmowanej przez właściciela równa jest wartości godziwej przekwalifikowanej nieruchomości inwestycyjnej. Gdy natomiast środek trwały zostaje przekwalifikowany do nieruchomości inwestycyjnej wycenianej według wartości godziwej to różnicę między wartością bilansową a wartością godziwą odnosimy:

- na kapitał własny w przypadku, gdy wartość godziwa jest większa od wartości bilansowej,
- w koszty okresu, jeżeli wartość godziwa jest mniejsza od wartości bilansowej.

Anna Stawowy

Przekwalifikowanie środków trwałych do nieruchomości inwestycyjnej w praktyce:

Spółka posiada środek trwały o wartości brutto 2.500.000 zł oraz umorzenie 200.000 zł. Spółka dokonuje przekwalifikowanie tej nieruchomości do inwestycji wycenianej według wartości godziwej na dzień 31-.12.2011. Wartość godziwa tej nieruchomości na dzień przekwalifikowania wynosi 2.600.000 zł. Spółka w księgach powinna ująć to przekwalifikowanie w następujący sposób:

Wn Nieruchomość inwestycyjna	2.600.000
Ma Środki trwałe	2.500.000
Wn Umorzenie	200.000
Ma Kapitał z aktualizacji wyceny	300.000

Remont a ulepszenie środków trwałych w świetle Ustawy o Rachunkowości

Dominik Biel

Asystent Biegłego Rewidenta
Departament Audytu w Zabrzu
dominik.biel@ecagroup.pl

Spółki ponosząc nakłady na posiadane środki trwałe, często stosują zamiennie pojęcia „remont" i „ulepszenie". W świetle ustawy o rachunkowości nie są to jednak pojęcia tożsame. Dokonanie odpowiedniej kwalifikacji tych wydatków ma duże znaczenie także z podatkowego punktu widzenia.

W celu ujęcia wydatków związanych z pracami, które dotyczą środków trwałych, ważne jest jasne określenie, czy działania te stanowią remont, czy też ulepszenie środka trwałego. Ma to duże znaczenie dla sposobu ewidencji poniesionych wydatków. Zasadą jest, że wydatki na ulepszenie środka trwałego zwiększają wartość początkową środka trwałego i dlatego też należy je amortyzować według odpowiedniej stawki, natomiast wydatki z tytułu remontu środka trwałego stanowią koszty w dniu ich poniesienia.

Według art. 31 ust. 1 ustawy o rachunkowości ulepszenie środka trwałego polega na przebudowie, rozbudowie, modernizacji lub rekonstrukcji środka trwałego powodujących, że wartość użytkowania tego środka trwałego po zakończeniu ulepszania przewyższa posiadaną przy przyjęciu do użytkowania wartość użytkową, mierzoną okresem używania, zdolnością wytwórczą, jakością produktów uzyskanych za pomocą ulepszonego środka trwałego, kosztami eksploatacji lub innymi miarami.

Warto także zwrócić uwagę na definicje ulepszenia środka trwałego w prawie podatkowym. Zgodnie z art. 16g ust. 13 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych ulepszenie to przebudowa, rozbudowa, rekonstrukcja, adaptacja lub modernizacja w tym także powiększona o wydatki na nabycie części składowych lub peryferyjnych. Środki trwałe uważa się za ulepszone, gdy suma wydatków poniesionych na ich przebudowę, rozbudowę, rekonstrukcję, adaptację lub modernizację w danym roku podatkowym przekracza 3.500 zł i wydatki te powodują wzrost wartości użytkowej w stosunku do wartości z dnia przyjęcia środków trwałych do używania, mierzonej w szczególności okresem używania, zdolnością wytwórczą, jakością produktów uzyskiwanych za pomocą ulepszonych środków trwałych i kosztami ich eksploatacji.

Po przeanalizowaniu tych dwóch definicji widać, iż prawo podatkowe oprócz warunku zmiany dotychczasowych cech użytkowych, wprowadziło również kryterium wartościowe. Może to spowodować, że nie każde ulepszenie środka trwałego w sensie rachunkowym będzie ulepszeniem środka trwałego w rozumieniu prawa podatkowego. Ponadto można zauważyć, że ustawa o rachunkowości w ramach ulepszenia nie wymienia adaptacji, w przeciwieństwie do przepisów podatkowych.

Zgodnie z wyjaśnieniami Ministerstwa Finansów, zawartymi w piśmie z dnia 13.03.1995 roku nr PO 3/722-160/94 do ulepszenia środków trwałych zalicza się wydatki na ich:

1) przebudowę, czyli zmianę struktury istniejącego środka trwałego w taki sposób, by został dostostosowany do pełnienia innych funkcji, warunków technicznych lub właściwości użytkowych bez zwiększania powierzchni,

2) rozbudowę, to jest powiększenie (rozszerzenie) składników majątkowych, w szczególności zaś budynków i budowli, linii technologicznych,
3) rekonstrukcję, czyli odtworzenie zużytych całkowicie lub częściowo składników majątkowych,
4) adaptację, to jest przystosowanie (przerobienie) składnika majątkowego do wykorzystania go w innym celu, niż ten do którego pierwotnie został przeznaczony albo nadanie temu składnikowi nowych cech użytkowych,
5) modernizację, czyli unowocześnienie środka trwałego.

Aby uznać takie nakłady jako ulepszenie środka trwałego Wystarczy, że poniesione nakłady na środek trwały powodują jeden z wyżej wymienionych efektów.

Zarówno ustawa o rachunkowości jak i ustawa o podatku dochodowym nie definiują pojęcia „remont". W związku z brakiem definicji remontu w wyżej wymienionych ustawach, niezbędne jest odwołanie się do prawa budowalnego. Zgodnie z art. 3 pkt 8 ustawy Prawo budowlane remont to wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, a niestanowiących bieżącej konserwacji, przy czym dopuszcza się stosowanie wyrobów budowlanych innych niż użyto w stanie pierwotnym.

Istotą tej definicji jest dążenie do otworzenia stanu pierwotnego, które nie zwiększy wartości początkowej środka trwałego. W wyniku remontu nie powstaje wartość użytkowa środka trwałego, tylko zostaje odtworzona wartość pierwotna tego składnika.

Po poniesieniu nakładów na środki trwałe, które już widnieją w ewidencji, należy każdorazowo w stosunku do konkretnego środka trwałego przeanalizować zakres prac i dokonać kwalifikacji poniesionych nakładów jako wydatki remontowe bądź jako wydatki na ulepszenie środka trwałego. W przypadku wątpliwości można skorzystać z usług biegłego do spraw budowlanych, który wypowie się co do charakteru poniesionych nakładów. Jeżeli zakres prac miał charakter wyłącznie odtworzeniowy, wtedy spółka powinna poniesione wydatki zaliczyć bezpośrednio w koszty. Jeśli nakłady te podwyższają wartość środka trwałego to powinny zostać uznane jako ulepszenie środka trwałego i w związku z tym powinny podwyższyć jego wartość początkową i od tak ustalonej wartości spółka powinna dokonywać odpisów amortyzacyjnych.
Ważnym aspektem uznania nakładów jako remont bądź ulepszenie środka trwałego jest moment oddania środka do użytkowania. Z art. 28 ust. 8 ustawy o rachunkowości wprost wynika, iż wszystkie nakłady poniesione przed rozpoczęciem używania środka trwałego zwiększają jego wartość początkową, niezależnie czy są to nakłady o charakterze modernizacyjnym czy też remontowym. O remoncie można mówić jedynie w przypadku, gdy środek trwały, którego dotyczyły prace, widniał wcześniej w ewidencji. W przypadku gdy nakłady są ponoszone przed oddaniem środka trwałego do użytkowania, zawsze należy uznać je jako wydatki zwiększające wartość początkową środka trwałego.

Dominik Biel

Prezentacja segmentów w sprawozdaniu według MSSF 8

Łukasz Margol

Starszy Konsultant
Departament Audytu w Warszawie
lukasz.margol@ecagroup.pl

Prezentacja segmentów operacyjnych w sprawozdaniu ma na celu poszerzenie informacji o jednostce. Umożliwia to użytkownikom ocenę środowiska gospodarczego, w którym jednostka prowadzi działalność, jak również jej aktywności gospodarczej. W sprawozdaniu finansowym prezentowane są segmenty sprawozdawcze, które są segmentami operacyjnymi lub zagregowanymi segmentami operacyjnymi. Kryterium podziału na segmenty operacyjne może pokrywać się, co często jest wykorzystywane, ze strukturą organizacyjną jednostki. Kierownictwo dzieli jednostkę na komórki organizacyjne kierując się np. kryterium zróżnicowania produktów i usług, obszarów geograficznych działalności, rodzaju środowiska regulacyjnego czy kombinacją tych czynników. Informacja o sposobie wyszczególnienia segmentów operacyjnych, a także o sposobie ich łączenia, rodzaju produktów i usług generujących przychody segmentu powinna zostać zawarta w sprawozdaniu finansowym. W praktyce jednak częstym problemem jest wydzielenie segmentu działalności ze

Ustalanie segmentów operacyjnych

Zgodnie z MSSF 8 segment operacyjny to składowa część jednostki, która spełnia następujące warunki:

- angażuje się w działalność gospodarczą, w związku z którą może uzyskiwać przychody i koszty;
- jej wyniki są regularnie przeglądane przez główny organ odpowiedzialny za podejmowanie decyzji operacyjnych w jednostce oraz wykorzystują te wyniki przy podejmowaniu decyzji o zasobach alokowanych do segmentu i przy ocenie wyników działalności segmentu;
- dla wyodrębnionych segmentów dostępne są oddzielne informacje finansowe.

Wymienione warunki powinny być spełnione łącznie. Wyjątkiem jest nowo powstały segment, który jako taki nie generuje jeszcze przychodów.

Przedstawione warunki nie są kompletną listą kryteriów, według której można specyfikować segmenty operacyjne jednostki. Jeżeli jednostka na własne potrzeby raportuje według poszerzonych warunków, a organ odpowiedzialny za podejmowanie decyzji operacyjnych stosuje więcej niż jeden zestaw informacji o segmentach, to także na potrzeby sprawozdawcze należy uwzględnić je w sprawozdaniu finansowym.

Progi ilościowe

W przypadku, gdy segment operacyjny przekroczy którykolwiek z niżej wymienionych kryteriów jednostka zobowiązana jest to wykazania informacji o nim w sprawozdaniu:

- Wykazane przychody stanowią 10% lub więcej przychodów wszystkich segmentów operacyjnych;
- wykazany zysk lub strata stanowi 10% lub więcej połączonego zysku wszystkich segmentów operacyjnych, które nie wykazały straty lub połączonej straty wszystkich segmentów operacyjnych, które wykazały stratę, w zależności od tego, która z tych wartości wyrażona jako wartość bezwzględna jest większa;

- aktywa segmentu stanowią 10% lub więcej aktywów wszystkich segmentów operacyjnych.

Dodatkowo, jeżeli przychody zewnętrzne wyodrębnionych segmentów sprawozdawczych stanowią mniej niż 75% przychodów jednostki, należy wyodrębnić dodatkowe segmenty, tak aby zrealizować ten warunek. Niewyodrębniona działalność prezentowana powinna być w pozycji „wszystkie pozostałe segmenty".

Liczba segmentów, jaką należy prezentować, nie jest precyzyjnie określona. Prezentowanie ponad dziesięciu segmentów powinno zostać przemyślane pod względem użyteczności przekazywanych informacji.
W przypadku przekroczenia przez dany segment progów ilościowych w danym okresie sprawozdawczym, należy odpowiednio przekształcić dane porównywalne.

Segmenty nieprzekraczające wymienionych progów mogą podlegać agregacji, jeżeli wykazują podobne cechy gospodarcze oraz są podobne w każdym z poniższych aspektów:

1. rodzaj produktów i usług,
2. rodzaj procesów produkcyjnych,
3. rodzaj lub grupa klientów na produkty i usługi,
4. metody stosowane przy dystrybucji produktów lub świadczeniu usług,
5. jeżeli ma to zastosowanie, rodzaj środowiska regulacyjnego, na przykład obszar bankowości, ubezpieczeń lub użyteczności publicznej.

Szczegółowa prezentacja informacji

Informacja o segmentach operacyjnych powinna zawierać wartość ich zysku lub straty oraz sumę aktywów.

Dodatkowo wartość zobowiązań każdego segmentu sprawozdawczego powinna być ujawniona jeżeli ich kwota jest regularnie przedstawiana organowi odpowiedzialnemu za podejmowanie decyzji operacyjnych.

Niżej wymienione informacje ujmowane są w przypadku gdy ich wartości zawarte są w zysku lub stracie segmentów będących przedmiotem zainteresowania głównego organu odpowiedzialnego za podejmowanie decyzji operacyjnych lub w inny sposób regularnie prezentowane temu organowi, nawet jeżeli kwoty te nie są zawarte w wartości zysku lub straty segmentu:

1. Przychody uzyskane od zewnętrznych klientów;
2. Przychody uzyskiwane z tytułu transakcji z innymi segmentami operacyjnymi tej samej jednostki;
3. Przychody z tytułu odsetek;
4. Koszty z tytułu odsetek;
5. Amortyzacje;
6. Istotne pozycje przychodów i kosztów ujawniane zgodnie z paragrafem 86 MSR 1 Prezentacja sprawozdań finansowych;
7. Udziały jednostki w zysku lub stracie jednostek stowarzyszonych lub wspólnych przedsięwzięć konsolidacyjnych metodą praw własności;
8. Istotne pozycje niepieniężne inne niż amortyzacja.

Wycena

Wartość danych segmentu powinna odpowiadać wartości tych pozycji zaprezentowanych głównemu organowi odpowiedzialnemu za podejmowanie decyzji operacyjnych.

Uzgodnienia

W sprawozdaniu należy uzgodnić:

1. sumę przychodów segmentów sprawozdawczych z przychodami jednostki;
2. sumę zysków lub strat segmentów sprawozdawczych z zyskiem lub stratą jednostki przed uwzględnieniem obciążenia podatkowego (przychodu podatkowego) oraz działalności zaniechanej. Jeżeli jednak jednostka przypisuje do segmentów sprawozdawczych takie pozycje jak obciążenie podatkowe (przychód podatkowy), jednostka może uzgodnić sumę zysków lub strat segmentów z zyskiem lub stratą netto jednostki;
3. sumy aktywów segmentów sprawozdawczych z aktywami jednostki;
4. sumy zobowiązań segmentów sprawozdawczych ze zobowiązaniami jednostki, jeśli zobowiązania segmentu są wykazywane;
5. sumy jakichkolwiek istotnych pozycji segmentów sprawozdawczych z korespondującymi kwotami dla jednostki.

Łukasz Margol

Podsumowanie

Celem wprowadzenia standardu było poszerzenie prezentowanych w sprawozdaniu finansowym informacji na temat działalności jednostki, a także zbliżenie przyjętych regulacji do wymogów sprawozdawczości amerykańskiej (standard SFAS 131 „Ujawnienie informacji na temat segmentów jednostki i informacji powiązanych”). Prezentowane w ten sposób informacje w sprawozdaniu finansowym zbliżają je do raportów sporządzanych dla celów zarządczych.

Nadzór merytoryczny - PODATKI
Paweł Wójciak

Doradca Podatkowy
nr wpisu 10194

Prezes Zarządu
ECA Wójciak i
Partnerzy Sp. z o.o.

Doktorant na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego. Przez szereg lat współpracował z polskimi i międzynarodowymi firmami doradztwa podatkowego. Specjalista z zakresu podatków dochodowych, umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, podatkowych aspektów działalności na terenie specjalnych stref ekonomicznych.

Obecnie zarządza ogólnopolską firmą świadczącą usługi doradztwa podatkowego i księgowe. Posiada bogate doświadczenie w zakresie obsługi postępowań podatkowych i sądowych.

Jest także uznanym wykładowcą i autorem artykułów z zakresu problematyki podatkowej dla praktyków.

Zmiany zasad rozliczania podróży służbowych - projekt nowego rozporządzenia

Katarzyna Wawro-Rzychoń

Doradca Podatkowy
nr wpisu 11311
Departament
Doradztwa Podatkowego
katarzyna.wawro-rzychon@ecagroup.pl

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej opracowało projekt Rozporządzenia w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju (dalej: Projekt Rozporządzenia), które zastąpić ma dotychczas obowiązujące rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r., odrębnie regulujące kwestie krajowych i zagranicznych podróży służbowych.

Najważniejsze ze zmian dotyczące rozliczania podróży służbowych wprowadzane przez Projekt Rozporządzenia w brzmieniu z 13 maja 2011 r. to:

- Brak faktury, rachunku lub biletu nie będzie uniemożliwiał dokonania zwrotu kosztów poniesionych w związku z podróżą służbową;

Projekt Rozporządzenia przewiduje dokonywanie zwrotu kosztów przejazdu w podróży służbowej w wysokości udokumentowanej biletami lub rachunkami, obejmującymi cenę biletu określonego przez pracodawcę środka transportu, wraz z opłatami dodatkowymi, w tym miejscówkami, z uwzględnieniem przysługującej pracownikowi ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga przysługuje. Dodatkowo jednoznacznie wprowadza możliwość dokonania zwrotu kosztów przejazdu również w sytuacji nieprzedstawienia przez pracownika biletów lub rachunków bądź udokumentowania nimi tylko części kosztów przejazdu pracownikowi. Zwrot w takiej sytuacji przysługiwał będzie w wysokości ceny biletu środka transportu określonego przez pracodawcę, z uwzględnieniem posiadanej przez pracownika ulgi na dany środek transportu (par. 3 pkt 3 Projektu Rozporządzenia).

Powyższy przepis należy jednak odczytywać wraz z par. 6 pkt 2 Projektu Rozporządzenia, zgodnie z którym do rozliczenia kosztów podróży służbowej pracownik załącza dokumenty, w szczególności rachunki, faktury lub bilety potwierdzające poszczególne wydatki z wyjątkiem diet oraz wydatków objętych ryczałtami. Jednakże, w przepisie tym wprowadzono jednocześnie możliwość rozliczenia kosztów podróży służbowej w przypadku braku udokumentowania wydatku, na podstawie pisemnego oświadczenia pracownika o dokonanym wydatku i przyczynach braku jego udokumentowania, jeżeli przedstawienie dokumentu potwierdzającego poniesienie kosztów nie jest możliwe. Wprowadzona zmiana umożliwi pracownikom otrzymanie zwrotu kosztów podróży służbowej w przypadku np. zgubienia lub zniszczenia biletów/ rachunków. Dotychczas istniała w tym zakresie wątpliwość, ponieważ ustawodawca ograniczał zwrot wydatku na podstawie oświadczenia pracownika do przypadków, gdy uzyskanie dokumentu potwierdzającego poniesienie wydatku nie było możliwe.

Zatem w przypadku braku dokumentu, z którego wynika poniesiony przez pracownika wydatek związany z podróżą służbową, możliwe będzie dokonanie jego zwrotu, jednak pod warunkiem złożenia przez

pracownika powyższego oświadczenia. Jednocześnie należy uznać, że skoro takie oświadczenie będzie dokumentem potwierdzającym poniesienie wydatku na gruncie przepisów Projektu Rozporządzenia, to będzie ono również dokumentem potwierdzającym poniesienie wydatku dla celów ujęcia go jako kosztu uzyskania przychodów pracodawcy, zgodnie z ustawą o podatku dochodowym od osób prawnych lub ustawą o podatku dochodowym od osób fizycznych.

– Uszczegółowienie pojęcia „innych niezbędnych wydatków" poniesionych w związku z podróżą służbową

W par. 4 Projektu Rozporządzenia wskazano, że dodatkowe niezbędne wydatki związane z podróżą służbową obejmują w szczególności opłaty za bagaż, przejazd drogami płatnymi i autostradami, postój w strefie płatnego parkowania, miejsca parkingowe w przypadku odbywania podróży pojazdem, niebędącym własnością pracodawcy, oraz inne niezbędne wydatki wiążące się bezpośrednio z odbywaniem podróży służbowej. Z uwagi na posłużenie się przez ustawodawcę zwrotem „w szczególności" uznać należy, że powyższy katalog nie jest katalogiem zamkniętym, lecz jedynie przykładowym, a za pozytywne należy uznać to, że wprost odnosi się do wydatków, które budziły dotychczas wątpliwości odnośnie ich kwalifikacji, jak opłata za parking czy przejazd autostradą.
Jeżeli Projekt Rozporządzenia wejdzie w życie w obecnym brzmieniu, to uznanie przez ustawodawcę na gruncie przepisów dotyczących zasad rozliczania podróży służbowych, że wydatki na parking lub przejazd autostradą to inne koszty podróży służbowej niż koszty używania przez pracownika w czasie podróży służbowej samochodu niebędącego własnością pracodawcy, powinno wpłynąć na zmianę niekorzystnego obecnie stanowiska organów podatkowych, zgodnie z którym powyższe wydatki zwracane pracownikowi z tytułu podróży służbowej mogą stanowić koszt uzyskania przychodów pracodawcy, jednak tylko do wysokości limitu wynikającego z tzw. kilometrówki, przedstawianej przez pracownika. Podobnie, po wprowadzeniu powyższych zmian nie powinno być wątpliwości, że otrzymywany przez pracownika zwrot wydatków z tytułu opłat parkingowych czy za przejazd autostradą poniesionych podczas podróży służbowej korzysta ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób fizycznych.

– Doprecyzowanie sposobu rozliczania zagranicznej podróży służbowej związanej z przejazdem pracownika na obszarze kraju

Przepisy obecnie obowiązujących rozporządzeń regulujących zasady rozliczania podróży służbowych nie odnoszą się do kwestii sposobu ustalania diety oraz zwrotu wydatków w sytuacji, gdy podróż zagraniczna związana jest z przemieszczaniem się pracownika na obszarze kraju. W par. 5 Projektu Rozporządzenia wprowadzono przepis, zgodnie z którym w przypadku odbywania podróży zagranicznej w połączeniu z przejazdem na obszarze kraju, przepisy dotyczące podróży krajowych stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że przepisy dotyczące podróży krajowej będą stosowane do ustalania należności pracownika za czas podróży służbowej na odcinku krajowym w drodze za granicę oraz w drodze powrotnej. Kwestia ta budziła dotychczas wątpliwości podatników.

– Zwiększenie wysokości diety w krajowej podróży służbowej

Projekt Rozporządzenia podnosi dietę przysługującą z tytułu krajowej podróży służbowej do 30 PLN za dobę podróży. W konsekwencji, zwiększeniu ulegną także kwoty ryczałtów opartych na wysokości diety (par. 8 pkt 1 Projektu Rozporządzenia).

– Ograniczenie wysokości zwrotu kosztów noclegu w krajowej podróży służbowej

Projekt Rozporządzenia wprowadza limit wysokości zwrotu jaki przysługiwać będzie pracownikowi z tytułu kosztów noclegu w krajowej podróży służbowej w hotelu lub innym obiekcie świadczącym usługi hotelarskie. Zwrot kosztów będzie przysługiwał pracownikowi w wysokości stwierdzonej rachunkiem, jednak nie większej za jedną dobę hotelową niż dwudziestokrotność stawki diety, czyli nie więcej niż 600 PLN (par. 10 pkt 1 Projektu Rozporządzenia). Obecnie, jeżeli pracownik przedłoży rachunek za nocleg w hotelu, przysługuje mu zwrot kosztów wysokości stwierdzonej rachunkiem, która nie jest w żaden sposób ograniczona.

– Zmiana wysokość diety oraz limitu zwrotu kosztów noclegu w zagranicznej podróży służbowej

W przypadku większości państw Projekt Rozporządzenia wprowadza nowe stawki diet oraz limitów zwrotu kosztów za nocleg z tytułu zagranicznej podróży. Dla kilkunastu krajów zmieniono również walutę, w której ustalana jest dieta z tytułu podróży służbowej z USD na EUR (Załącznik do Projektu Rozporządzenia).

– Doprecyzowanie zasady ustalania wysokości diety w przypadku realizacji zagranicznej podróży służbowej w kilku państwach

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży. Projekt Rozporządzenia w par. 14 pkt 2 doprecyzowuje powyższą zasadę, wskazując, że w przypadku podróży zagranicznej odbywanej do dwóch lub więcej państw pracodawca może ustalić więcej niż jedno państwo docelowe. Powyższe skutkować będzie tym, że w sytuacji w której pracownik odbywa podróż służbową przykładowo na trasie Kraków – Praga – Paryż – Madryt i w każdym z tych miast poza granicami Polski odbywa on spotkanie służbowe, pracodawca będzie mógł ustalić należność z tytułu diet według diety przewidzianej dla Hiszpanii, jako państwa docelowego lub też dodatkowo według diet przewidzianych dla Czech oraz Francji bądź dla jednego z tych państw.

Obecnie takie sytuacje budzą wątpliwości pracodawców.

Powyższa zasada nie będzie dotyczyć, tak jak obecnie, ustalania diety za czas przejazdu tranzytem przez kilka państw. W takim przypadku wysokość diety ustala się według stawki przewidzianej dla państwa docelowego.

– Zmiana zasad finansowania zwrot kosztów leczenia za granicą w czasie podróży służbowej

W razie choroby powstałej podczas zagranicznej podróży służbowej pracownikowi przysługiwać będzie zwrot udokumentowanych niezbędnych kosztów leczenia za granicą. Obecnie zwrot kosztów leczenia pracownika za granicą następuje ze środków pracodawcy. Nowe Rozporządzenie wprowadza ograniczenie, zgodnie z którym powyższy zwrot następować będzie ze środków pracodawcy z wyjątkiem świadczeń zdrowotnych udzielonych zgodnie z przepisami o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej, o których mowa w art. 5 pkt 32 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

– Zasady ustalania wysokości zaliczki na poczet kosztów zagranicznej podróży służbowej wypłacanej w PLN

Projekt Rozporządzenia wprowadza zasadę, zgodnie z którą w przypadku wypłaty za zgodą pracownika zaliczki na niezbędne koszty zagranicznej podróży służbowej w walucie polskiej, w wysokości stanowiącej równowartość przysługującej pracownikowi zaliczki w walucie obcej, tą równowartość ustalać się będzie według średniego kursu złotego w stosunku do walut obcych Narodowego Banku Polskiego, o których mowa w przepisach w sprawie walut obcych określonych jako wymienialne, z dnia wypłaty zaliczki. Natomiast rozliczenie kosztów podróży zagranicznej będzie dokonywane w walucie otrzymanej zaliczki, w walucie wymienialnej albo w walucie polskiej, według kursu z dnia wypłacenia zaliczki. Fakt doprecyzowania, jakie kursy walut należy stosować w celu rozliczania zaliczek wypłacanych na poczet kosztów zagranicznej podróży służbowej, należy ocenić pozytywnie, ponieważ dotychczas kwestia ta rodziła istotne wątpliwości.

Nowe Rozporządzenie w sprawie podróży służbowych ma wejść w życie 1 stycznia 2012 r.

Katarzyna Wawro-Rzychoń

Zwolnienie z opodatkowania transakcji cesji wierzytelności na gruncie podatku VAT

Tomasz Moszczyński

Doradca Podatkowy
nr wpisu 11536
Departament
Doradztwa Podatkowego
tomasz.moszczynski@ecagroup.pl

Transakcja cesji wierzytelności uregulowana została w art. 509 Kodeksu Cywilnego. Zgodnie z § 1 tego przepisu wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, o ile nie sprzeciwia się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei § 2 tego przepisu wskazuje, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszystkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Czynność obrotu wierzytelnościami składa się zazwyczaj z co najmniej dwóch czynności, tj. nabycia wierzytelności na własny rachunek (nabycie pierwotne) w trybie cesji wierzytelności, na podstawie art. 509 § 1 Kodeksu Cywilnego, a w następnej kolejności – zbycia wierzytelności przez nabywcę lub jej windykacji przez nabywcę we własnym zakresie.

Podatnikiem z tytułu transakcji cesji wierzytelności jest jej nabywca, który świadczy na rzecz zbywcy usługę pośrednictwa finansowego polegającą na uwolnieniu zbywcy od ciężaru egzekwowanej wierzytelności. Stanowisko to utrwalone jest zarówno w praktyce organów podatkowych jak i w orzecznictwie sądowo-administracyjnym. Z kolei ogromne wątpliwości interpretacyjne wywołuje precyzyjne uregulowanie kwestii zwolnienia z opodatkowania transakcji cesji wierzytelności na gruncie ustawy o VAT.

W świetle obowiązujących od 1 stycznia 2011 r. przepisów ustawy o VAT, zwolnieniu z tego podatku podlegają usługi w zakresie długów oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług (art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o VAT). Wyjątkiem są czynności ściągania długów, w tym factoringu, które podlegają opodatkowaniu według stawki podstawowej, tj. 23% (art. 43 ust. 15 pkt 1) ustawy o VAT).

Tym samym dla ustalenia, czy w danym przypadku transakcja cesji wierzytelności podlega opodatkowaniu VAT czy też jest z tego opodatkowania zwolniona, konieczne jest rozstrzygnięcie, czy w określonym przypadku mamy do czynienia z usługami pośrednictwa finansowego w zakresie długów, zwolnionymi z opodatkowania, czy też z usługami ściągania długów bądź usługami factoringu, podlegającymi opodatkowaniu.

Na wstępie należy zaznaczyć, że usługi ściągania długów i faktoring nie zostały zdefiniowane w polskich przepisach prawa i

należą do tzw. umów nienazwanych. Definiując faktoring w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 r., sygn. C-305/01, ETS podkreślił, iż działalność gospodarcza, w ramach której podmiot gospodarczy nabywa wierzytelności, przejmując ryzyko niewywiązania się dłużnika z zobowiązania i w zamian wystawia swojemu klientowi faktury z tytułu prowizji, stanowi odzyskiwanie długów i dlatego działalność ta wyłączona jest ze zwolnienia z opodatkowania.

Omawiana kwestia spowodowała poważne rozbieżności w orzecznictwie polskich sądów administracyjnych. Obecnie da się wyróżnić dwie główne linie interpretacyjne przedmiotowego zagadnienia.

Zgodnie z pierwszą z nich, nabycie wierzytelności pieniężnej na podstawie art. 509 § 1 Kodeksu Cywilnego nie jest usługą ściągania długów. Stanowisko to wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 stycznia 2010 r., (sygn. I FSK 1627/08). Zdaniem sądu transakcja, która została przedstawiona do rozstrzygnięcia dotyczy jedynie przelewu wierzytelności z cedenta na cesjonariusza.
Zdaniem Sądu nabywając we własnym imieniu i na własny rachunek cudzą wierzytelność za własne środki finansowe nabywca wchodzi w miejsce dotychczasowego wierzyciela. Natomiast dalsze losy wierzytelności są poza transakcją. Jeżeli nabywca wyegzekwuje nabyty dług od dłużnika na swoją rzecz, to wówczas zdaniem Sądu, trudno jest uznać, iż takie „ściągnięcie długu" konstytuuje jakąkolwiek usługę. Jak wskazał Sąd – egzekwowanie własnych wierzytelności na swoją rzecz jest naturalnym elementem obrotu gospodarczego i usługi nie tworzy. Odzyskiwanie długów, jak i windykacja należności polega tymczasem na wykonywaniu szeregu czynności prawnych, procesowych i faktycznych, których celem jest wykonanie przez dłużnika zobowiązania wobec wierzyciela.

Całkowicie odmienne stanowisko wyrażono w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lutego 2010 r., (sygn.. I FSK 2104/08). Zdaniem składu orzekającego w tej sprawie, w każdym przypadku, gdy celem działania usługodawcy jest przejęcie wierzytelności (długu) innego podmiotu w celu jej wyegzekwowania, usługę tę należy opodatkować, także wówczas, gdy środkiem do tego celu jest nabycie cudzej wierzytelności, która to czynność mieści się w pojęciu pośrednictwa finansowego. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że usługi nabywania wierzytelności innych podmiotów, mimo że nie mają charakteru usług factoringu, ale realizowane są w celu ściągania długów (niezależnie od stopnia przejętego ryzyka wypłacalności dłużnika), podlegają opodatkowaniu VAT według stawki 22%. Podkreślono, że strona nabywa wierzytelność w określonym celu. Jest nim ściągnięcie długu (poprzez egzekucję komorniczą bądź poprzez zawarcie ugody i dobrowolne wpłaty dłużnika). W takim wypadku, zdaniem NSA usługa w postaci nabycia wierzytelności podlega opodatkowaniu stawką podstawową. Podmiot nabywający wierzytelność świadczy usługę na rzecz zbywcy, który jest beneficjentem usługi wskutek tego, że zostaje uwolniony od ciężaru jej egzekwowania, zostaje mu zaoszczędzone ryzyko i koszty posiadania takiej wierzytelności, zostaje niejako "wyręczony" w czynnościach podejmowanych dla dochodzenia długu. Do zaistnienia usługi finansowej dochodzi zatem już w momencie zakupu wierzytelności. Nabywca tej wierzytelności następnie będzie jej dochodził. Podkreślono, że stwierdzenie, iż czynności następujące po nabyciu wierzytelności nie mają związku z ich nabyciem, stanowi zaprzeczenie sensu ekonomicznego dokonanej transakcji. Dalsze czynności polegające na wyegzekwowaniu długu są związane z jego nabyciem i stanowią element usługi pośrednictwa finansowego, opodatkowanego stawką 22%. Usługą zwolnioną od podatku, zdaniem NSA będzie nabycie wierzytelności w sytuacji, gdy celem jej nabycia nie jest ściągnięcie długu, ale np. przejęcie podmiotu sprzedającego wierzytelność, a także jej odsprzedanie.

W wyniku wskazanych powyżej rozbieżności interpretacyjnych Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2010 r. (sygn. akt I FSK 375/09) przedstawił do rozpoznania składowi siedmiu sędziów tego sądu zagadnienie prawne dotyczące uznania czynności nabycia wierzytelności pieniężnej w celu windykacji - na podstawie umowy przelewu – za ściąganie długów, o którym mowa w przepisach ustawy o VAT. W dniu 8 listopada 2010 r. przedmiotowe postępowanie zostało zawieszone w oczekiwaniu na orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Bundesfinanzhof przeciwko GFKL Financial Services AG, sygn. C-93/10.
Opinię prawną w tej sprawie sporządził już jednak rzecznik generalny Trybunału. Zdaniem Rzecznika, określenie ceny sprzedaży wierzytelności niższej niż nominalna (dyskonto) nie może być uznane za wynagrodzenie, ponieważ nabywca przejmuje razem z wierzytelnością ryzyko niewypłacalności dłużnika. Cena odzwierciedla zatem rzeczywistą rynkową wartość nieruchomości. Co prawda można argumentować, że nabywca zyskuje potencjalny zarobek związany z określeniem ceny wierzytelności poniżej ceny nominalnej, jednak w opinii rzecznika nie istnieje bezpośredni związek między tym zarobkiem, a świadczoną przez nabywcę usługą, która w związku z tym pozostaje poza zakresem zastosowania Dyrektywy VAT. W praktyce więc umowa cesji nie będzie w ogóle obciążona podatkiem VAT. W przypadku braku akceptacji dla takiego stanowiska przez sędziów Trybunału Rzecznik zaproponował również drugie rozwiązanie polegające na określeniu podstawy opodatkowania w momencie ściągnięcia wierzytelności. Będzie można to zrobić jednak dopiero wtedy, kiedy nabywca wierzytelności odzyska więcej, niż za nią zapłacił. Przykładowo – jeżeli nabywca nabył wierzytelność za 20 (wartą 100), natomiast ściągnął 25, to w tym przypadku podstawa opodatkowania wyniesie 5. Opinia rzecznika generalnego nie jest oczywiście wiążąca dla sędziów ETS. Często jednak treść wyroku pokrywa się z jego stanowiskiem.
Reasumując – na gruncie obecnie obowiązującego stanu prawnego nie jest możliwe wskazanie jednoznacznego, bezpiecznego dla podatników stanowiska w omawianej kwestii. Zmianę w tym zakresie przynieść może wykształcenie się jednolitej linii orzeczniczej na skutek wydania przez Naczelny Sąd Administracyjny postanowienia w składzie orzekającym siedmiu sędziów. Do tego czasu jedynym sposobem na uniknięcie przez podatników omawianego ryzyka wydaje się być wystąpienie z wnioskiem o wydanie interpretacji podatkowej.

Tomasz Moszczyński

Nieodpłatne wykorzystywanie niektórych samochodów służbowych do celów prywatnych nie podlega VAT

Tomasz Biel

Doradca Podatkowy
nr wpisu 11001
Departament
Doradztwa Podatkowego
tomasz.biel@ecagroup.pl

Od początku 2011 r. nieodpłatne używanie niektórych samochodów służbowych do celów prywatnych nie podlega opodatkowaniu VAT. Początkowo treść przepisu pozwalająca na wyłączenie z opodatkowania tego nieodpłatnego świadczenie brzmiała następująco:

„W okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r., nie stosuje się art. 8 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w przypadku wykorzystywania przez podatnika samochodów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych, o których mowa w art. 3 ust. 1, na cele niezwiązane z prowadzeniem przedsiębiorstwa" (art. 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym).

W powyższej regulacji mieliśmy odwołanie do art. 3 ust. 1 tej ustawy. Artykuł ten stanowił, że do końca 2012 r., przy nabyciu samochodów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nie przekraczającej 3,5 tony, podatnik ma prawo do odliczenia 60 % kwoty podatku VAT wynikającego z faktury, jednak nie więcej niż 6000 PLN.

W związku z takim uregulowaniem, w praktyce pojawiały się nieuzasadnione twierdzenia, iż regulacja ta dotyczy jedynie aut nabytych a latach 2011 – 2012. Wiązało się to z tym, iż regulacja art. 3 ust. 1 dotyczy samochodów nabytych w tych właśnie latach. Oczywiście taką wykładnię uznać należy za błędną.

Wszelkie wątpliwości rozwiane zostały dzięki kolejnej nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o rachunkowości i innych ustaw.

Nowelizacja ta zmieniła treść art. 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. i tak zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu:

„Do dnia 31 grudnia 2012 r. w przypadku wykorzystywania przez podatnika, na cele niezwiązane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, samochodów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych, przy nabyciu których kwotę podatku naliczonego stanowiło 50% lub 60% kwoty podatku:

1) *określonej w fakturze lub*
2) *wynikającej z dokumentu celnego, z uwzględnieniem kwot wynikających z decyzji, o których mowa w art. 33 ust. 2 i 3 oraz art. 34 ustawy zmienianej w art. 1, lub*
3) *należnego z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, lub*
4) *należnego od dostawy towarów, dla której podatnikiem jest nabywca - nie więcej jednak niż odpowiednio 5000 zł lub 6000 zł, nie stosuje się art. 8 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1.".*

Reasumując, z obecnie obowiązujących przepisów wynika, że zasady dotyczące opodatkowania VAT nieodpłatnych świadczeń na cele niezwiązane z przedsiębiorstwem podatnika, w stosunku do których podatnikowi przysługiwało częściowe lub całkowite odliczenie podatku naliczonego, nie mają zastosowania do nieodpłatnego wykorzystywania samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych, przy nabyciu których kwotę podatku naliczonego stanowiło 50% lub 60% kwoty podatku, nie więcej jednak niż odpowiednio 5.000 PLN lub 6.000 PLN. Nie ma przy tym znaczenia okres w jakim te samochody zostały nabyte.

Warto wskazać, iż znowelizowany ustawą z dnia 15 kwietnia przepis art. 5 ust. 1 obowiązuje w nowym brzmieniu od 1 stycznia 2011 r., czyli został wprowadzony z mocą wsteczną.

Tomasz Biel

IV KONFERENCJA CFO

ECA Group już po raz czwarty było organizatorem KONFERENCJI CFO.

Już po raz drugi konferencja odbyła się w Warszawie. Obok cenionych wykładowców z ramienia ECA tj. Romana Seredyńskiego, Michała Kołosowskiego, Pawła Wójciaka czy Tomasza Biela swoimi wystąpieniami zaszczycili nas także Paweł Sobkiewicz z Domu Maklerskiego Capital Partners oraz Ireneusz Kucharski - Prezes Zarządu Spółki FinBridge.

W wystąpieniach poruszano między innymi takie tematy jak środki trwałe czy też przychody w ujęciu Ustawy o Rachunkowości jak i R/MSSF, zagadnienia zmian w podatkach VAT i CIT oraz zyskująca coraz większą popularność tematyka obligacji i rynku Catalyst.

Informacje o kolejnych konferencjach publikowane będą regularnie na naszych stronach www.ecagroup.pl

(AB)

Publikacje ekspertów ECA - Komentarz do Ustawy o Rachunkowości

We wrześniu bieżącego roku na półkach pojawi się kolejna publikacja Katarzyny Szarugi i Romana Seredyńskiego - biegłych rewidentów cenionych specjalistów w zakresie rachunkowości pt: „Komentarz do Ustawy o Rachunkowości”

Autorzy postanowili wykorzystać swoje wieloletnie doświadczenie zawodowe tworząc to kompleksowe opracowanie przepisów Ustawy o Rachunkowości.

Akt prawny komentowany jest przez odpowiednie przepisy wykonawcze jak i pod kątem Krajowych i Międzynarodowych Standardów Rachunkowości. Zgodnie ze stanem prawnym na 01 września 2011r.

Książka zawiera także liczne zestawienia, schematy ale i także praktyczne przykłady.

Komentarz dostępny jest obecnie w promocyjnej przedsprzedażowej cenie.

(AB)

fot. www.oddk.pl

ECA patronem merytorycznym Konferencji PODAKTI I RACHUNKOWOŚĆ 2011-2012 Praktyczne zastosowanie zmian

ECA objęło swoim patronatem merytorycznym Konferencję organizowaną przez Wydawnictwo Wiedza i Praktyka „PODATKI I RACHUNKOWOŚĆ 2011-2012 Praktyczne zastosowanie zmian”

Konferencja ma odbyć się w dniach 28-29 listopada 2011 r. w Hotelu Mercure Mrongovia.

Agenda wraz z szczegółowymi informacjami dostępna jest na stronie internetowej www.konferencjapodatki2012.pl

(AB)

Kontakt w sprawie Biuletynu:
Anna Bocheńska
tel. +48 32 376 41 82
fax. +48 32 376 41 41
email: anna.bochenska@ecagroup.pl

Wydawca: ECA Group

Nadzór merytoryczny:
Julia Siewierska
Paweł Wójciak

Wydawca nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za zdarzenia będące następstwem decyzji podjętych w oparciu o informacje zawarte w niniejszej publikacji. Informacje mają charakter ogólny i nie odnoszą się do sytuacji konkretnej firmy.

Przed podjęciem konkretnych decyzji proponujemy zasięgnięcie porady u naszych ekspertów.

Siedziba:
ul. J. Supniewskiego 11
31-527 Kraków
tel: +48 12 417 78 00

ECA w Warszawie:
ul. J. Kossaka 12/1
01-576 Warszawa
tel: +48 22 633 03 00

ECA we Wrocławiu
ul. W. Jagiełły 3/54
50-201 Wrocław
tel: +48 71 725 91 20

ECA w Poznaniu
ul. E. Sczanieckiej 9a/9
60-215 Poznań
tel: +48 61 670 97 70

ECA w Zabrzu
ul. Hagera 41
41-800 Zabrze
tel: +48 32 376 41 82